

та на България, сега служителница на Пресвятая Богородица. Тя като че ли не глѣдаше на людѣтъ, но изведнѣжъ тя трепна. Въ тѣлпата нѣмаше нищо страшно, нищо чудно: жители отъ Сливенъ, отъ Балкана, български селяни и казаки, турски ефендета и деликанлии, жени, дѣтна и госпожи въ френски прѣмеси. Въ цѣлата тѣлпа имаше само трима космати и мустакати Каракачани, облѣчени въ кѣдрани черни гуви. Но въ това нѣма нищо удивително, защото Сливенъ лежи на каракачанскитѣ пѣтъ. Тѣ, като диви патки и жерави, се прибираха на зима изъ Добруджа въ горитѣ на Епиръ, а лѣтъ се възврѣшатъ въ Буджакъ, на Дунавъ, съ овцитѣ, жевитѣ, копитѣ, дѣната, кучетата, коткитѣ и даже съ пѣтлитѣ. Не е удивително че се явиха Каракачани, защото въ тога рѣше прѣмивуваше тѣхниятъ керванъ, и тѣ тримата бѣхъ познаници на попъ Иванъ, прѣпорѣчени му отъ единъ старъ Каракачанинъ, сливенски землевладѣлецъ, на когото Сливенъ, като данѣкъ, доставлява всѣка година за хубави пари, тридесетъ дѣгодишни оследи, за привлодъ и привумсжаранне неговото и безъ това богато състояние. Рекомендацията на такъвъ силенъ човекъ замѣнява въ очитѣ на Българитѣ порѣчителството и паенпорта, макаръ и на крайтъ на българскитѣ свѣтъ.

Дойгоха дома. Булката сѣдна на дюшекъ, наутѣленъ съ вѣлна, — знакъ за промишлеността и богатството на Сливенъ. Тя бѣше прѣменена съ фустанъ по европейски кроежъ, и дѣщерята на ватерловскитѣ пѣлковникъ я величаваше: мадамъ Петри, мадамъ Катарджи. Но отъ уважение къмъ стареца Стефана, къмъ старата негова жена и къмъ българскитѣ обичаи, на нея намѣтнаха лѣскава лисичья шуба, варѣчана елма, отъ червенъ атласъ. Нейното лице е подъ було, а коситѣ отзадъ распуснати. Тя очаква подарѣцитѣ, които принасятъ въ България на новобрачната.

Отъ двѣтъ страни на булката, на мендерлицитѣ и на пейкитѣ сидѣха чорбаджийскитѣ въ богати, обшити съ златни ширити шуби и крайно безвкусни европейски прѣмеси. Момитѣ съ доломани, въ свѣтлосвѣтни капладисани